

dem, og ligefrem paalægge dem som Pligt at tage sig godt ud; naar han bestandig fandt Sindene livfuldt optagne af alt, hvad der skete rundt om i Verden, men aldrig hørte den mindste Hentydning til det dunkle »hinsidige«, hvis Gravluft havde gennemtrængt hans eget Hjem, hvor man regelmæssigt begyndte og afsluttede Dagen med i Bøn og Salmesang at bortvende sig fra Verden; hvor det at pynte sig, ja blot at være velklædt og ofre Omhu paa sin Person noget nær betragtedes som uværdigt for et i Aanden genfødt Menneske, . . . han blev da greben af en lignende Befrielsens Glæde som den, der i sin Tid havde knyttet ham til den muntre lille Nybodersfamilje, blot mange Gange stærkere og mere vidtomfattende. Han følte, at han virkelig her havde fundet, hvad han havde villet søge i fremmede og fjærne Egne, — Palmeøen uden Degnesjæle og uden Kirkeklokker.

Men ogsaa selve Rigdommen havde gennem det Salomonske Hjem faaet en ny Værdi for ham. Han fik hurtigt Øjnene op for den Betydning, som de gode Livsvilkaar, hvorunder disse Mennesker var vokset op, havde haft for deres sunde og ranke aandelige Vækst. Og han begyndte at forstaa den Ærefrygt for Guldets, som man tillagde Jøderne, og som alle rettroende Sideniusser saa højlig forargedes over. Han tænkte paa sin Faders hovmodige Foragt for